

ZOMBOR ÉS VIDÉKE.

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI MEGYEI KOZLÓNY.

Megjelenik hetenként háromszor: vasárnap, kedden (fényben) és csütörtökön.

Szerkesztővel értekezheti: naponta délelőtt 11 órától 12-ig.

ELŐFIZETÉSI DÍJ.
 helyben házhoz küldve:
 Egész évre . . . 8 ft.
 Fél évre . . . 4 ft.
 Negyed évre . . . 2 ft.
 Kiadó hivatal:
Nadasch, Muzsik és Partics
 könyv- és könyvnyomtatás
 a városközpontban, hova
 az előfizetések és hirdete-
 sek küldendők.

ELŐFIZETÉSI DÍJ.
 vidékre postán küldve:
 Egész évre . . . 9 ft. — kr.
 Fél évre . . . 4 ft. 50
 Negyed évre . . . 2 ft. 25
 Szerkesztési iroda:
Sötét-utca s csendes-utca
 sarkán, **Hofeneder**-féle ház-
 ban, hová minden a lap szel-
 lemi részét illető közlemény
 küldendő.
 Hírművelőknek levelek nem
 fogadjatnak, az újságírók
 nem adnak levelet.

Hirdetéseik lapunk számára felvételek: Budapestben, Lang Lipót és Schwarz Gyula, Güzella-ter 3. sz. — Haasenstein & Vogler, Dorottya-utca 11. sz. — Goldberger A. V. Václav-utca.
 Kúlföldön: Bécsben, Mosse Rudolf I. Seilerstätte Nr. 2. — Haasenstein & Vogler I. Wallisgasse Nr. 10. — Daube G. L. és társa I. Wollzeile Nr. 12. — Oppelk A. I. Stubenbastei Nr. 2.
 Dukas Miksa I. Riemergasse Nr. 12. — Stern Moritz I. Wollzeile Nr. 25. — Rotter és társa I. Riemergasse Nr. 13. — Dannberg I. H. Czerninplatz Nr. 5. — Schalk Henrik Wollzeile Nr. 14.
 Hamburgban, Haasenstein & Vogler. — Frankfurtban a M. Daube G. L. és társa.

H I H E K.

A közigazgatási bizottságok hatásköre. Targyalhó-tók-e a közigazgatási bizottságok fejelelmi választmányai által hozott határozatok a közigazgatási bizottságok teljes üléseiben? Ezen közelebb, egyik erdélyesi megyéből felterjesztett kérdésre a belügyminiszter í. é. 32.348 sz. a. kelt leiratában azt a választ adta, hogy a közigazgatási bizottságok fejelelmi választmányában előfordult ügyek, illetőleg az ezen választmány által hozott fejelelmi határozatok tárgyalására s azok módosítására vagy helybenhagyására, a közigazgatási bizottság teljes ülése a törvény által feljogosítva nincs, — s ezen határozatok tárgyalására s fokozatos határozathozatalra, akár a fél által közbevetett, akár hivatalból felterjesztett folyományos folytán csakis a belügyminiszter illetékes.

Lrtesítés. Szabadka k. kir. város törvényhatósága részéről közliure tetetik, hogy í. é. június hó 29-ikétől ez év augusztus hó 20-ig Szabadka és Palics illetve Palics és Szabadka között minden kedden, csütörtökön, továbbá vasár- és ünnepnapokon egy kegyonat közlekedik, mely kegyonat az említett napokon Szabadkáról u. 4 órakor, Palicsról pedig vissza 9 órakor este fog menesztetni. Kelt Szabadkán 1883-ik év június hó 27-én tartott rendes havi törvényhatósági közgyűlésből. Mukits János, polgármester.

Herczerberger Sándor zenekara hetenként kétszer, hétfőn és csütörtökön 8-órától 10-ig seta-hangverseny tart. Ajánljuk e körülmény a lapunk egyik mult számban meg csak térként között hangverseny-hírrel kapcsolatban a zenekedvelő közönség figyelmébe!

Ó-Zsáparon a csendörök a napokban elfogtak Bogovits Jován, a belgrádi „Szbiszki Bazar” szerkesztőjét és Zomborba kísérték. Az illetőnek új igazolványa — írja a Zsávata — nem volt rendesen kiállítva s bizonyos czeloakra pénzt szedett. Harom napi fogság után szabadon bocsátották.

Szerencsétlenség. Nikolics Ferencz, 14 éves borbélyas a napokban az újvidéki erdőben madár fészket keresve, egy magas tolglyára maszott, de onnan leesett, s oly szerencsétlenül, hogy láb balat terden alól ketté tört s 3 nap ki se szenvedett után meghalt.

Kohn Etelka k. a-t N.-Palánkán eljegyezte Reiser Ignácz Aradról.

Hymen. Dr. Singer Sándor szabadkai gyakorló-orvos jun. hó 24-én eljegyezte magának Jankovicsot Habermann Hermin k. a-t, Habermann David földbírtokos bajos és műveltek leányát.

Karloczán a kongresszus választmányai m. hó 24-én kezdte meg rendes üléseit. Ott voltak Sztojtkovics s Branokovics püspökök, Dr. Szbotics Jován, Dr. Vucsetics Il-les, Gyurgyevits Vasza és Popovits Szvetozar.

Buziásról ismét értesítik lapunkat a furdővendégek lajstromáról, melyben bacsjai polgártársaink nevei is bőségesen benofoglatának. Van összesen junius 23-ika óta bezárólóg 26-ig 480 furdővendég. Ilyen tudósítást hazai furdőink közül egyedül „Palics” nem küldött még lapunknak.

Megtébolyodott. Kármán János újvidéki ügyvéd, kin az utóbbi időben nagyobb mérvi elmezavarodottság mutatkozott, mult hetén a budapesti orsz. tébolydába szállítottat.

Magyar bortermelők orsz. szövetekezete.

(Vége.)

Valamint a szüretelő-egyleteknél a területi kiterjedésnek megvan a cezserűségi maximuma, mely azoknál 1000 holdra alapítottat meg, ugy a püczegyleteknél is letetik egy oly területi maximum, a melyen túl a kezeles nehezkesse és aranylag tuisagosan költségesse válnék; ha tehát ezen maximum túlhaladja lesz, vagyis ha annál jóval nagyobb területet kíván együttesen kezelni es értekesíteni, akkor cezserűbűnek fog mutatkozni, inkább két kisebb egyletet alakítani, mintsem egy olyan tuisagosan kiterjedt hatáskörrel. Ezen maximum számot azonban ma es általábanban precizirozni lehetetlen, azt csak a tapasztalat fogja mutatni, a szemelyi es helyi viszonyokhoz kepest. — Általánosagban azonban két szempont lesz irányadóknak elfogadható: 1. egy egyletben csak egyféle jellegű bornak termelői vegyenek részt, nehogy az anyag kiegyenlítése tuisagosan ne neheztesse es az annak érteke feletti véleenyel-terés erdőkészülteközésre ne szolgaltasson alkalmas; 2. mennél gyorsabban, mennél több egylet létesítessék, mindegyik legalább 100 hold területtel; ne ambicionál-tassék annyira nagy területű egyletek létesítése, hanem a mint 100 hold bírtokosa (ezyenek 3-án, vagy 100-án) magukat az egyesülésre elhatározotak, nyomban leptepek elötte az egyletet es alkalmas be a szövete-zebbe; a megfelelő területi fejlődés es tagszámának szaporodása magától fog bekövetkezni es fejleszthetni, a cezserűség mervében. A mint valamely borvidék termelői részéről az egyesületi hajlam velünk közöltek, feladatunknak tartandjuk vezergazatokat, esetleg fő-püczmesterünktől oda kiküldetni, a vegleges alakulás, a szövetezettel egyezkedés es az egyletnek berendezése- es felszerelésének tervezése czéljából; ezen meg-állapodások után az egylet tagjai belepnek a szövete-zebbe, nyilatkozotat írnak alá es teljesítik a beüzeteset. Első ízben csak egy ideiglenes alirású ív lesz nekünk beküldendő, melyben egy hegység termelői magu-kaik kötelezik azon esetben, ha az egylet letesül, abba szobírtokukkal belepni es terményüket 5—10 even at

az együttes kezeles es értekesítés czéljából az egyletnek beszolgaltatni.

Két nehézség tartunk e helyen még felemlitendőknek, melyek az egyletek létesülését nehezíthetnék, a melyek megoldásának ismertetése.

Az első a beszolgaltatandó szőlőnek becslése; mint-hogy a szövetezet a kész bort veszi át becsü alapján az egylettől, kell, hogy az egylet tagok érdemarányának megallapítása vegett a szőlőnek érteke-, fekvés-, fajok-és suly szerint, évenként meghatározotassék; ezen becs-let magá az egylet teljesíti, a szövetezet ebbe nem elegetedhetik, kivéve mint tanácsadó, akkor, ha az fel-hívatik; az egyleti tagok közösen, esetleg egy bizottság után megallapítják a tarifát, melyben minden egylet tagnak szöjege es termése, a szőlők fekvése, es abban tartalmazotok fajoknak aranzszámának elősorolása es azok kilogrammonkénti érteke kimondatik, egyszersmind megallapítatvan az érteke-apadás vagy növekvés kulcsa, melyet az eljárás befolyása elözdéhet; ezen évenként ismételő becsletet, azon az általános tartanak alkalmaz-tal az évi termésre, a szövetezet közege javaslata alapján ismet az egylet által kiküldött becslo-izvóság teljesheteti.

Ha egy jellegű termény szintén alakítottatnak az egyletek, akkor nem kell attól tartani, hogy nehézsé-gek fogának lelemerülni a becsletti eljárásnál; igaz, hogy egyesek fiomabb es jobb fajból zarmazo terményűekert magasabb árt fognak követelni, de ezek meg is érdem-lik, mert az ó kontingensük javítja az összes bort es fokozza annak érteket; igaz, hogy az egyes fajból eredo szőlők csak nagyon csekély aron vagy even nem fognak előfordulotni az egyletek közös kezelesbe, de ez helyes is lesz, mert ama fajok a becsesebb terményt előrontani árat apasztani, esetleg a borvidék hírnevet veszélyeztetni volnának képesek.

Az érteken egymáshoz közel álló terménynek cse-kélyből, vagy emelkedettebb egysegárat megallapítani a becslok doiga lesz, a kiknek kétszegtelenül igen fontos szerep jut. Azoknak pedig, a kiknek terménye rendkív-ül jó, vagy nagyon is silány, meg sem kellend felniök a becsletti eljárásról; mert az elsők, kik kiváló bort termelnek es rendszerint már most is jól tudják azt érte-kesíteni, azoknak borai, ha oly nagy mennyiségben ter-mek, hogy önálló kereskedelmi czikket képeznessenek akkor az egylet által is kiöln fognak kezeleteni es érte-kesítheteni, csakhogy a kezeles tokeletesebb is, ocsóbb is lesz, mint eddig, az értekesítési ár pedig annyival magasabb az eddignél, a mennyit az eddigi közvetítők Ha pedig ezen kiválót termelők nem bírnak oly meny-nyisegekkel előállítani, melyeknek külön való kezelesé magat kifizetne, akkor az ó búrok a nagy bortömeg ja-vítására hasznaltatvan fel, szivesen fog necsák dra-gabban fizettetni a többinél, hanem gyakran a valódi

A „Zombor és Vidéke” tárczája.

Egy kis utazás.*)

— Rajz —
 Írta: HEVESI JÓZSEF.

Két láda volt utra keszen: egy kisebb es egy nagyobb.

Az első Békésy Lorándé volt, a masikat pedig fiatal felesége gyomozolte össze.

Ezenkívül semmi, de semmi podgyász nem vart az elszállításra, pedig asszony is utazott.

Huam hat falura voltak menendők.

Falura, igentyelen, szereny emberek közé, kik nem tekintenek a kabát gallérja aia, hogy megneznek a czeget, melynek készült es nem keresik, hogy vajjon ez vagy amaz a ruha Monaszterly es Kuznak a divat istennejének (ha ugyan a paradicsomi kústomban járó földöntulak ilyenre is szorúlnak) felszentelt csarnokból került-e elő?

Falura igyekeztek, a természet kies ölére, régi kedves ismerősökhoz, kiknek a ferj be akarta mutatni a kis menyecskeket: a csörgő patkához, az illatos mezőkhoz, a lombos madárdalós erdőhöz, jambor egyszerű emberek közé, kik mindannyian látták az ó gyermekkoruk lezaj-lott napjait, ismerték edes multjuk féledhetlen emlékeit.

Arc parkodtak türelmetlen, vagy szívvel es lelk-ük mar előre röpült a vagy szarnyain, meg a lomha anyag: testük kenetlen volt a gyorszarnyu képzelt helyett beerni a gozparipa nehéz tomegenek dübörgo for-gásával.

Ködös reggel volt, hogy a vasszörnyeteg kinos si-vitással kitomolygott a meg való fővarosnak közsen füstöl-és siketítő tómpa zajjal telített ávegés indónázással.

de még a vascokis zakatolásában is hallani vélte Loránd a saját es kis lelesége szíveinek hangos, harmonikus do-bogását.

Utaztak!

Ah milyen boldogság utazni kettescéken idegen, ismeretlenek között, kik nem haborgatnak minduntalan koznap kérdésekkel; kik nem futtatják viszonyainkat s nem aikalimatlanoknak boszanto unalmas dolgokkal.

Loránd tekintete találkozott a kis feleség tenger-melyseggel azuszemeivel s a belölk kisugárzó edes orom azt látszik mondani:

— Milyen boldogság utazni kettescéken — egyedül

Köd borongott a tájon s sűrű fátlyollal takarta el a természet szűzes arcát.

De egyszerre a keleti hegyek gerinezén vekony tűzszalag kigyozott végig, a kod oszloni kezdett, az eg szonyege hárványodott es elpírult, mint a „kirabolt szűzeség orczaja.”

Napkelte volt.

Rég evezett kedves látvány!

A napkirály előre külte aranyesszvejet, aztán meg-jelent maga is lassu méltóságos, vakító fénypompával.

A vonat zakatolva röpült tova, s utasaink elragad-tatva bámulták a természet szépegeit.

Eretek, hogy tagul keblük a nagy, szabad, dicső természet láttára, melynek viruló ékes tején ott ragyo-gott a nyarnak minden disze, viránya.

Mintna csak magát a tavasz tünderét látták volna szép, szűz, kecses mosolyával, virágos öntönyével, koszo-rus tejevel.

Facsirta röpült föl a zöld mezo bársnyos füvéröl s ugy ringatozott az immar kitisztult, hompolgyo legül-lámókban.

Mily tenger-érzelemnek kell kis szívében lakni, hogy abból ilyen lelkés dül fakad.

Es amint fonn röpököt az illatos, éles levegőben,

a fiatal pár lelke is „vele szállt dalolva” s ök megérték mint zokog el kis szíve a nagy szabad természetnek.

S lelkük vele üjongott, vele röpösött az öröm es boldogsága miatt.

A vasparipa pedig iparkodott utólrni a képzelt szarnyait es líhege erczüdvélet futja ki magából a göz-lehelletet.

A fiatal pár elmerengve nézi a kedves viréket, mely mindjobban ismerosse kezd válni előtte.

Itt e gombos torony kelt föl bennük emlékeket; amatt arra a künhalomra ismernek rá.

Osmeros kis falvak, rég látott népszelet, rég hal-lott tájszólas, oh mindez hevesebb dobogásra keszteti a szívüket es érzeti velük, hogy immár közeledik az a kies kis falu bogarhatu házaival, hova ök tartanak.

Eppen most sietnek el a „hármas határ” mellett. Ott kanyarodik a szöke folyó, melyben a fuzfak ingo-ringó agai fúródnak.

Ott látszik a „puszta torony”, az régi rom, mely regéket beszél a török világról es ott az a kis bádog-torony, mely oly fényesen veri vissza a nap sugarait . . .

Merengésükből hosszú éles fütty rázza fel őket. Czelnáll vannak.

Az indóháznál kocsi vár rájuk.

Az öreg kocsis alig bír magán uralkodni, ugy meg van indúlvá.

Hogy ó még valaha viszontláthatta „kis gazdáját”, a kit hűdjan olyan sokszor ringatott a térdéin.

No lám, hogy megembesedett azóta, már felesége is van!

Ezt is ösmeri. De ki is hitte volna, mikor még együtt játszóttak a porban, hogy ilyen szép pár „cseléd” lesz belőlük. Az öreg kocsis durva ingujával dörzsolgati loppal ejtett könyvet. A hű lélek maga is mosolyog magán.

A ket láda felkelti a kocsiira s míg ez döcögve

*) Mutatvány az írónak közelebb megjelendő „A kandal-ló”-nál czimú önálló kötetéből, melyet előre is ajánljuk t. olvasóink figyelmébe.

értékén túl is. A silány borok termelői pedig, habár nem oly magas aron, mint szomszédjaink, de mindenesetre az eddigieknél kedvezőbb aron fogják eladni terményüket és a mi a legfontosabb, általában és biztosan, holott eddig börtémisék években épen nem bírták értékesíteni.

Ezen becselési eljárás mellett minden egyes szőlőfajnak értéke fog latolattani, tekintettel a neki megfelelő éghajlati és talajviszonyokra is; és egy nagyfontosságú következménye ezen becselési eljárás huzamosabb alkalmazásának az lesz, hogy senki sem fogja többé a csekélyebb aron kelő fajtákat szaporítani, hanem mindvégigünk a legnagyobb érvel az értékesebbek terjesztésére fog iparkodni és ez uton kevés év lefolyta után a bortermelés minősége értéke tetemesen fog emelkedni.

Egy második nehézség, melyely az egyletek alakitásán gyakran meg kellend küzdeni, abban rejlik, hogy számos szőlőbirtokos hajlandó volna ugyan azon bor- vagy szőlőművelésért a közös kezelésbe beadni, a melyet különben is értékesített volna, a saját használatára kelő bor azonban maga akarja készíteni, a saját fogyasztására kelő szőlőművelést is visszatartani önjárája és ezen okoknál fogva szőlőjének csak egy részével hajlandó belépni az egyletbe, a mi az egyesülést végelhenlhet nehezítené.

Csakis ott képzelhető a kivételben ennek praktikus véganagatóság, a hol a szőlő több egymással össze nem függó parcellában van, egy tagban levő szőlőparcellánál azonban egyáltalán el nem fogadható, minthogy végelhenlhet csak visszafelé időznie elő és folytonos gyusanításra és veszekedésre szolgáltatnata alkalmat. A termelők ezen ójaia tehát csak úgy teljesíthető, ha megengedtetik hogy az, a ki több egymással össze nem függó parcellát bír, az egyes parcelláival belépethet az egyletbe, a másikkal nem; továbbá úgy, hogy bizonyos, a borkészítésre kevésbé vagy épen nem alkalmas fajoknak a szüretkor különválasztott gyümölcse a birtokosna rendelkezésére bocsáttatik, ki abból készítheti a saját szükségletére kelő bort.

Ezen nehézség különben el fog enyészni azon mérvenben, a mint a termelők be fogják látni azt, hogy az egyleti kezelés jobb is, olcsóbb is, mint a magányos és hogy azon bor, melyet az egylet készített és a melyben az ő termésként is benne van, majdan jobb minőségben is, de olcsóbban is fogják vásárolhatni az egylettel, mint a mino volt és a mennyibe került az nekik előbb, saját kezelésük mellett.

Ezek azok vezérelvek, melyeket további működésünkben és nevezetesen annak legfontosabb részében, a vidéki egyletek létesítésénél alkalmazandóknak tartjuk. A legmelegebben ajánljuk ezen eszméket tagjaink figyelmébe és kérjük fel őket azoknak terjesztésére, minthogy a vidéki egyleteknek gyors és helyes fejlődéstől függ szövetkezettük jövője. Felkérjük végre tagjainkat, hogy az észlelt nézetek és óhajtasokról, esetleg elért eredményről minket értesítsen ívszvekedjenek (a szövetkezett vezériragatóhoz: Kegyelvi Jstván, Budapest, 1883. május hó 1-én.)

Az igazgatóság megbízásából:
Kegyelvi István.

CSARNOK.

Honfi Veray János

vagy
a műzák legelkesőbb fia
vagy
egy új metéor a ponyvairadalom egén.
— Erékeny história. —

Phoebus Apolló! Vegtelen a te birodalmad.

És te Zeusz, a ki úgy alkottad meg az embereket, hogy ne csak a szajcsiklandó paprikás s a torokba igyekvő törös csusza irant viseltesseken nagyobb hajlandósággal, hanem hogy ezenkívül még szellemi fözemény és süteményeivel is gyarapítsák lelkiüknek ó üdvösségét, legyen meg a te akaratod; im egy modern hekatomba...

Az isteni Ganiméd vezérlejen encem az olympi tágas pincze telt hordói között amaz idei termés-nektár-

halad a rögös országuton, a fiatal pár némán merül el emlékeibe.

Elnézik az országút mellett fekvő földeket. Ez a nyárás tanya a postamesteré; ez a dohányföld a jegyzőé, ez a kukorica, melynek utcaíai között a tők indái nyulnak el, az árendás zsidóé.

De nini, amott a fásor között látni már a karcstu templomot hádog tornyával. Eppen most harangoznak!

Ah ez a regen nem hallott harangzó! Mily lassan ring a levegőben ezüst csengése!...

De ime ismerős alakok közelednek. Ezek is megismerik az utasokat s bamaulva nézik őket. Majd beérnek a faluba.

Minden házra vissza tudnak emlékezni. Amióta nem látták — már tizenöt éve! — nagyon keveset építettek.

Vegre megáll a kocsi egy sarga haz előtt. A kapu hírtelen megnyílik és a kedves, kedves rokonok örömtől szugazó arccsal rohannak ki eléjük, s körülfogják az érkezetteket.

Loránd kitarja karjait s magához öleli az — írósasztalat.

Csak az álom tündére úzte vele pajkos játékat. Otthon ült biz ó a szobájában, írósasztala mellett, elnyomva a melegtől.

Hej az a kis feleség, kivel ó azt a boldog utazást megette, majd még csak két het mulva lesz igazán az ó kis felesége!

Akkor aztán utazhatnak!...

hoz, melytől Honfi Veray János megrészegülve, szent lángra gyult s örök hűvel szegődött a fölülmulhatatlan ponyvairadalomnak. És kindjón meg encem egy gőngyortyoskával, hogy méltón zengjen érdemeit eme nagy honfiinak, ki Csizso Balint, Suvix ur, Tatár Péter s anynyi más halhatatlan férú uton oly igen buzgó csúszik-mászik a Parnassus sikamlós ormáin s annyiszor mezzavarja Helikon tisztá vizét.

Honfi Veray János! Mily név! A megtestesült költészet!

Honfi! Mikor már valakit Honfiúknak hívnak, nem-e igazán honfi az?

És Vör-nyi Vör, mely összefut a szíben s szétfut az erekben. Vör, mely előmlik a csatamezőn. Vör, mely verejtékké vegyülve lécsurgó a versinkökben nyógo poeta homlokáról.

És — ay! Gott wie deutlich! Mely esecemő nem zengte volna ezt a szót „ay” a legkülönbözőbb variációban? S míg a esecemőből futarköz szühez lesz, a hátán végigpogó nádpálca mennyi szühez szőle j-ay-nem fakaszt ajakáról? És végre mikor poetává leszen, s utczáról-utczára hurcolja a gyámlik rettentő szép szüleményeit, kinálgatva öt kemény krajczárjával darabait, hogyan megy át ezen alaphang „ay” a moll-hangzatu „aj”-ból dshermouikus dur-ba s lesz belőle — „baj”...

Igen! Honfi Veray János, nevedben rejlik összes költészeted. S a milyen igazán költői költői alnév a te neved, olyan igazán költői költői versek pöngenek le latodról.

De a „Tündér-Versfüzér-Lomb és gyöngyrosok”-at, valamint a „Tündér-Lombfüzér-Vers és jötkönyvezéü bizonyítványok”-at, miket a haza vándor koszorús nép-költője” zengett, tyrtthausi lelkesedéssel gyújtvta a „piczula”-at meg az „érdemjegyek”-et, ne akarjuk ugy kutyafuttában méltatni.

Legnyújk illendökép higgadt kritikuskok, s méltányoljuk azokat sor és rendszerint.

Lássuk tehát a „gyöngyrosok”-at. A „gyöngyrosok”-ból allanak, hogy a midőn dicső s ünneplét Honfi Veray Jánosunk költői lelkiüete szellemi korogásnak engedve bejárta az országot, pöngette lantjának szellessen hurjait, sokan föllendülve atól az erős műzai hatástól, melyet reájuk a „koszorús népköltő” szavai gyakoroltak, szintén kedvet kaptak a lant hurjaiba kapni s ha már nem adatott nekik az istenek nyelvén köztetészámra beszélni, legalább öt, a költőt akarták köttét beszéden megörökíteni.

Honfi Veray János e hódolatokat önzetesen leereszkedéssel fogadta, sőt annyira megbesülte, hogy a „gyöngyrosok” közé is fölvette, nem a nélkül, hogy egyre is adós maradt volna a fönkölt költői válasszal.

Igy pl. „Ráczkevey Károly ref. fötisztelendő ur” egy remek ódában énekelte meg a népköltő személyiségét, elmondva róla, hogy ki és mi ő? Természetesen ez nem igen tetszethet a hírhedt poetának s azért kisé neheztelöleg így válasszal rea:

„Ismerhetének már egyszer valahára, Hogy én sem vagyok ám a csaki szalmája...
Az se kutya ám, a mit „nagys. Csoma József ur” irt a térdjén Abau-Devesceriben, a kitöl egyuttal a „diszaranybarna kakadu-rendet” is kapta.

Ezen „dicsprolog”-ban mondatik:

„Tükörhöz Devescer, ismerj tenmagadra,
Hol tehetted te szert ilyen ritka vadra,
Különb vagy te mostan, mint akármely város,
Mert körödben idöz a Veray János...
Végül pedig így fejezi be:

„Annyi dus agyadban a költészet tárgya,
Mint téli időben (engedelmet kérek) akolban a trágya

Hírednek, nevednek sohol sincsen mása
Te vagy a költészet méltó Mikulása...
Erre se maradt adós a kormöntött poeta, de kisé neheztelve, hogy mar mint az ó verseit ponyván vélik arulatni, erélyesen tiltakozik s a saját személyét esetele sorokhoz meg a következő jellemzés sorokat bigyestti:

„Bárki okos ember, ha tanul
De én nem tanultam
Hasonló vagyok a csikóhoz
A meg mindig vadul...
Mennyi önéret, költői ihlet s mészér hasonlat e pár szóban.

De lássuk mit mond hozzá Rax Géza nyug. török hadnagy Ezerben:

„Sarga szegfű, zöld ibolya, hiaczynth,
Tollat rántott a poeta már megint.
Vártuk is már mint a kecske a szalmát,
Mert a verse nekünk oly jó tópat át...
Ez annyira meghatotta Jánosunkat, hogy alig tudott rá válaszolni, de hát még a mit egy „versfaragó” zengett

Méltóságos tekintetes
Tejes és igen nemetes
Honfi Veray János, heves
Poetasága felvilágos hires.

Tollas árvaléany kalapja
Félvilág szeme függ rajta
Az egész világon ismerős tudományá
Nagy zsebében csörögnek piczulája.

Vitélzó Hazafi ki vagy most Szolnokon
Aldjón meg tőgedet az ur jó vastagon
Mint repeit fazekből a pofogó kása
Ugy hulljon le reád az isten áldása.

Hanem erre meg már a nagy költő egészen adós naradt a felelettel. Ugy meghatotta a nagy dicséret, hogy torkán akadt a szó s e részben a „gyöngyrosok” csak anyyi felvilágosítást nyujtanak, hogy: „válassz jövöben.”

A kalocsai kispapok között egy furfangos hódolója, a ki magát verse alá így irta: „maradok hervadatlan

Nyomatott Nadasch, Muzsik és Partlicsnál Zomborban.

koszorús emlékkel koszorizó bímúlója” — a következőkben igyekszik Veray költészetét csak megközelíteni:

„Nincs oly magyar szív, mely föl ne repesne,
Mint mikor a lámpát meggyújtják este,
Magyar fővárosba a szép Budapestbe
Melyből elindultl tegnapelőtt este.”

Kinek ne jutna eszébe e sorok olvastakor Veray egy feledhetetlen emlékü dallamos verslombfüzéri tündér-zengeményű szodás ódaja, melyből mi gyarlандóságunknak fogvast csak a következőket tartottuk észbe:

„Este Pesten estende
Pesten este esendesen
Esten Pesten, Pesten esten
Csendes Pesten estende...
Hanem aztán az se kis miska ám, a mit ó maga irt Nemeskéri Kis Pál képviselő megválasztása céljából „este Pesten estende”, melyhez hozzátette ezt a jelentőségeljes fölvilágosítást: „a haza hű bajnokának véglegesen...” Mintegy azt akarta ezzel mondani, hogy tömerek bokros teendői miatt ez ügyvel többé nem foglalkozhatik s azért ezt végkielégítésnek adja. Teljek be ezzel Nemeskéri Kis Pál, mert ó többet nem adhat.

Költői letkét a haza ügyei mástévol vonják. — Így kezdti:

„Legyen ám követünk Kis Pál méltósága,
Segítse az isten szép hazánk javára
Legyen ám ó boldog kedves szüleivel
A haza költője kívánja örömmel!...
No ha ezzel be nem teltt Nemeskéri Kis Pál, akkor igazán magunk se tudjuk, hogy mi az elég.

De ki tudná elsorolni mindama szép lengületes kifortyanását a költő tüzbén ego agyvelények? Mi bizonyára nem. Azért sagjó szívvel búcsút veszünk a „gyöngyrosok”-tól, s áttérünk a „bizonyítványok”-ra.

Mit gondol a n. é. közönség, nifele „bizonyítványok” ezek, melyeket Hazafi Veray János jónak lát egy szép képes füzetben az utóvilágunk ataladni?

Tan az Akademia, vagy a Kisfaludy-Társaság sagi oklevélet, vagy valamely külföldi tudós társaság elismerő nyilatkozat? Olyannal dicselkedjek, a ki tud, Veray sokkal különb dolgokkal állt elő.

T. i. azt a rengeteg fáradságot vette magának s valahány közegében csak megengedtetett neki a „Tündérvers-lombfüzert” arulatni, mindama helységi engedélyeket „bizonyítványok” czímen versbeszedte s mind-egyiket szellessen kommentárral is ellátta.

Köztőlora adjuk a következőket:

Tisza-Roffon a jeles költőnek megengedtetett a versárulás s erről neki hiteles „bizonyítvány” adatott, mire a költő imigy pengette meg getvevő kobozat:

„Meghiszem azt, hogy olyan közönség Tisza-Roff Bizony ott a piczula ám nem forró.
(Itt kérem alasan a „tarofi” szónak semmi értelme sincs, hanem a rim kedveert kellett azt használni. Efele Veraynal nagyvöb költőkönk is megeskik. De a további egészen kifogásztalan.

„Kaszinóban volt bankó piczula számos
Szives fogadtatásnak örvendett is János.
Nagyságos Bárczay urnál 4 frt és vacsora
Örvendett is Jankó, gyült zsebben a piczula.
Méltóságos gróf uraköltő parosával bankó
Tek. Kovács urtöl bankó, de örvendett is Jankó.
Hát még a többi tek, urak szivesen fogadtak
Dupla piczulát halomszáma adtak
Ilyen közsegre ha találnék, készülhetne turus csusza

Akkor tudom bizonyára jobban meglepne a mőzsa stb.”

Ime Hazafi lelkületének egy fősönges vonása. Háromszor is elmondja, hogy ó „Jankó” mennyire örvendett.

„Meghiszem azt!” mondja nemes önéretlet. Az egészből jobbra kiténik a jo Jankó ama kedves tulajdonsága, mely szerint a bankó s piczula irant kiváló előszeretettel viselkedik.

Egy más „bizonyítvány” fölötti élelzenyülésében a következő szellendüs kitorézt talaltuk:

„Fegyvernek Tisza-Beón két izraelita család van
Előadásomon forintokat kaptam jo hazafiak ök is ottan.

Kenderes Tiszaroff a piczula nem tarofi
Tiszaroff Kenderes a piczula nem deres.
Mas alkalommal meg imigy szöl:

„Meghiszem azt, ha mindig úgy volna
Sokszor még rantott levest se kapna szegény poeta.”

Legszébb azonban azon nemes önébesmerés, mely e „bizonyítványok” utoljájához prózában lett mellékelve, mely is így hangzik:

„Azt hiszem egy pár bizonyítványt is hogyha közöltem, igen jól tettem...
Ó valóban jól tetted dicső Hazafi Veray János, mert a magyar litteratura e „bizonyítványok” nélkül piczula nélkül „tarofi” volna.

Meghiszem azt, hogy jó költő vagy s ha nem tekintem én turuscsuzára vagyó honfi belekedet, meg kellene hajolnom a piczula iranti nagyrebucésulástól is.

A mőzsa aldjon. Mielőtt lantot méltóságától búcsút vennék, engedj, hogy mégegyszer ismétlje tollam ihlett akjaid fenkölt damáját, melyet egykoron siraodr irnak:

„Este Pesten estende
Pesten este esendesen
Este Pesten, Pesten este
Csendes Pesten estende.”

És ezzel zárul!

Felelős szerkesztő:
MÜLLER GYULA.

Kiadók és laptulajdonosok:
Nadasch, Muzsik és Partlics.

Felelős szerkesztő:
MÜLLER GYULA.

Kiadók és laptulajdonosok:
Nadasch, Muzsik és Partlics.

Felelős szerkesztő:
MÜLLER GYULA.

Kiadók és laptulajdonosok:
Nadasch, Muzsik és Partlics.